

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5S/150/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200951
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Fulcová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1019200951.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Fulcovej a sudcov JUDr. Otilie Belavej a Mgr. Mariána Degmu v právnej veci žalobcu: T. W. T. J., č. cestovného dokladu R S. H. kráľovstvo, zastúpený: JUDr. Ingrid Zlochovou, advokátkou, so sídlom Galvaniho 12, 821 04 Bratislava, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Krížna 44, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2019/033580-004 zo dňa 12.6.2019 takto:

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2019/033580-004 zo dňa 12.6.2019, ako aj rozhodnutie Mobilnej jednotky Policajného zboru Bratislava pod č. p. PPZ-HCP-BA5-18-018/2019-AV zo dňa 24.4.2019, ktorými bolo rozhodnuté o administratívnom vyhostení žalobcu: T. W. T. J., číslo cestovného dokladu R S. hašimovské kráľovstvo z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Správnu žalobou, doručenou správneému súdu dňa 10.7.2019, sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2019/033580-004 zo dňa 12.6.2019. Uvedeným rozhodnutím žalovaný, ako odvolací správny orgán zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Mobilnej jednotky Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA5-18-018/2019-AV zo dňa 24.4.2019, ktorým administratívne vyhostil žalobcu a uložil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 5 (päť) rokov a odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

2. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je v súlade so zákonom, pretože vychádza z riadne zisteného skutkového stavu, podľa ktorého žalobca ako občan Jordánskeho hašimovského kráľovstva sa dňa 24.4.2019 zdržiaval na území Slovenskej republiky, hoci rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015 v spojení s rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2016 zo dňa 11.2.2016, právoplatného dňa 22.2.2016, bol administratívne vyhostený na územie Rakúskej republiky a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 10 (desať) rokov. Žalobca bol tiež trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 5 sp. zn. OT 95/2019 zo dňa 24.4.2019 právoplatne odsúdený pre prečin marenia úradného rozhodnutia podľa ust. § 348 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a bol mu uložený peňažný trest

vo výške 1 XXX,- EUR a nebol mu uložený trest vyhostenia. Takto zistený skutkový stav prvostupňový správny orgán potom správne právne posúdil podľa ust. § 82 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. c) a ust. § 82 ods. 3 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na základe ktorých rozhodol o administratívnom vyhostení žalobcu a o zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 5 (päť) rokov.

II. Podstatné zhrnutie skutkových a právnych argumentov žalobcu

3. Uvedené rozhodnutie žalovaného napadol žalobca správnu žalobou, ktorú odôvodnil tým, že rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015 právoplatného dňa 22.2.2016 bol administratívne vyhostený na územie Rakúskej republiky a bol mu zakázaný vstup na územie Slovenskej republiky na 10 (desať) rokov. Toto rozhodnutie však bolo vydané za použitia ust. § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. PL ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018 rozhodol, že ust. § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Žalobca v dôsledku nesprávneho poučenia zo strany bývalého právneho zástupcu sa mylne domnieval, že uvedeným nálezom automaticky stratilo účinnosť aj uvedené rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015, ktorým bol administratívne vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 10 (desať) rokov. Z tohto dôvodu dňa 21.4.2019 za účelom návštevy svojej najbližšej rodiny pricestoval zo susedného Rakúska, kde má udelený trvalý pobyt na územie Slovenskej republiky, kde bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR Policajného zboru Bratislava, ktorá zistila, že žalobca sa nachádza na území Slovenskej republiky napriek tomu, že rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015 bol žalobcovi súčasne s administratívnym vyhostením uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 10 (desať) rokov. Žalobca bol preto trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 5 sp. zn. OT/95/2019 zo dňa 24.4.2019 právoplatne odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa ust. § 348 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a bol mu uložený peňažný trest X XXX,- EUR.

4. Po vydaní odcudzujúceho trestného rozkazu dňa 24.4.2019 bol žalobca priamo z pred budovy Okresného súdu Bratislava 5 predvedený hliadkou pred Mobilnú jednotku Policajného zboru Bratislava, ktorá ako prvostupňový správny orgán vydala dňa 24.4.2019 rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA5-18-018/2019-AV, ktorým administratívne vyhostila žalobcu a uložila mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 5 (päť) rokov.

5. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, v ktorom poukázal na to, že rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015 v spojení s rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2016 zo dňa 11.2.2016, ktorým bol žalovaný administratívne vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky po dobu 10 (desať) rokov je predmetom žalobcom podanej správnej žaloby o preskúmanie tohto rozhodnutia, ktorá je vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S 91/2016. Uvedené konanie bolo prerušené až do rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci konania o súlade ust. § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov s Ústavou SR. Vzhľadom na to, že Ústavný súd SR nálezom č. PL ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018 vyslovil nesúlad uvedeného ustanovenia s Ústavou SR sa podľa žalobcu možno dôvodne domnievať, že žalobou napadnuté rozhodnutie bude v konaní pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 1S 91/2016 zrušené.

6. Žalobca ďalej argumentoval tým, že podľa ust. § 93 ods. 2 zák. č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde SR platí, že „ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom súdnom konaní alebo v správnom súdnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, z časti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať“. Podľa názoru žalobcu, ak sa aj dňa 24.4.2019 zdržiaval na území Slovenskej republiky, tak napriek existencii rozhodnutia o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu, č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015, nemal správny orgán právomoc plnenie na základe tohto rozhodnutia vymáhať, pretože bolo uložené na základe ust. § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, ktoré bolo na

základe nálezu Ústavného súdu SR vyhlásené za nesúladne s Ústavou SR. Rovnako podľa žalobcu aj samotný trestný rozkaz, ktorým bol žalobca odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia bol vydaný z dôvodu porušenia povinnosti, ktoré v dôsledku uvedeného nálezu Ústavného súdu SR č. PL.ÚS 8/2016 nebolo možné vymáhať. Žalobca preto navrhol rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný však námietky žalobcu uvedené v odvolaní vyhodnotil ako nedôvodné, preto odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

7. V správnej žalobe, ktorou žalobca napadol rozhodnutie žalovaného, žalobca vytyka rozhodnutiu žalovaného, že rovnako ako prvostupňové správne rozhodnutie sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení, ktoré spočíva v tom, že žalovaný v svojom rozhodnutí nevzal do úvahy, že Ústavný súd SR nálehom PL.ÚS 8/2016 vyslovil nesúlad ust. § 120 ods. 2 zák. č. 404/2001 Z.z. o pobyte cudzincov s Ústavou SR v dôsledku čoho, napriek existencii rozhodnutia o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015, nemal prvostupňový správny orgán právomoc na základe tohto rozhodnutia vymáhať povinnosť týmto rozhodnutím uloženú, teda povinnosť zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky. Žalovaný žalobou napadnutom rozhodnutím len stroho konštatuje, že uvedený nálež ústavného súdu považuje za bezpredmetný a žiadnym spôsobom sa s týmto nevysporiadal, preto treba považovať žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného súčasne aj za svojvoľné, arbitrálne a z tohto dôvodu za nepreskúmateľné.

8. Žalobca v správnej žalobe vytyka napadnutému rozhodnutiu žalovaného, že sa žalovaný žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou, že zákaz pobytu sa vzťahuje na všetky členské štáty, v dôsledku toho stratil žalobca ako štátny príslušník Jordánskeho hašimovského kráľovstva reálne možnosť vycestovať do Jordánska za svojou rodinou, pretože by mu nebol umožnený návrat na územie Slovenskej republiky ale ani do Rakúskej republiky. Rovnako sa žalovaný nevysporiadal ani s ďalšou námietkou žalobcu, že sa na území Slovenskej republiky zdržuje od roku 1977 a od roku 2009 je ženatý s občiankou Slovenskej republiky, s ktorou má stabilné a harmonické manželstvo z ktorého pochádza syn, ktorý je štátnym občanom Slovenskej republiky a na Slovensku žije aj jeho najbližšia rodina z manželkinej strany, a manželka na území Slovenskej republiky aj pracuje. Žalobca sa presťahoval s celou rodinou do Rakúska, kde má trvalý pobyt iba v dôsledku pôvodného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu na obdobie 10 (desať) rokov. Vzhľadom na uvedené je rozhodnutie žalovaného závažným zásahom do súkromného a rodinného života žalobcu, avšak žalovaný napriek vzneseným námietkam žalobcu sa s týmito vôbec nevysporiadal a v napadnutom rozhodnutí rovnako ako prvostupňový správny orgán len všeobecne konštatuje, že rozhodnutie nepredstavuje zásah do súkromného a rodinného života žalobcu, lebo tento má žalobca zabezpečený v Rakúskej republike a pre spoločnosť nie je žiaduce, aby sa na území Slovenskej republiky zdržiavali cudzí štátni príslušníci, ktorí nerešpektujú jej zákony. V tomto smere žalobca považuje rozhodnutie žalovaného za arbitrálne a teda nepreskúmateľné.

III. Vyjadrenie žalovaného

9. Žalovaný v svojom vyjadrení k správnej žalobe doručenom súdu dňa 4.9.2019 uviedol, že rozhodnutie, ktorým zamietol odvolanie žalovaného a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu považuje za zákonné. Prvostupňový správny orgán riadne zistil skutkový stav, že žalobca sa dňa 24.4.2019 zdržiaval na území Slovenskej republiky, napriek tomu, že bol na základe právoplatného rozhodnutia administratívne vyhostený a bol mu zakázaný vstup na územie Slovenskej republiky na dobu 10 (desať) rokov. Tiež bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava 5 sp. zn. 0T 95/2012 zo dňa 24.4.2019 právoplatne odsúdený z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa ust. § 348 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a nebol mu uložený trest vyhostenia. Na základe skutkového stavu prvostupňový správny orgán správne vec právne posúdil podľa ust. § 82 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. c) a ust. § 82 ods. 3 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a rozhodnutím žalovaného administratívne vyhostil a uložil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a ostatných členských štátov na dobu 5 (päť) rokov.

10. Žalovaný ďalej vo vyjadrení uviedol, že námietku žalobcu, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože neprihliadol na nálež Ústavného súdu SR č. PL.ÚS 8/2016, považuje za nedôvodnú. Rovnako ako v žalobou napadnutom rozhodnutí aj vo svojom vyjadrení zastáva názor, že predmetný nálež ústavného súdu, na ktorý poukazuje žalobca je pre posúdenie danej veci bezvýznamný. Žalovaný je toho názoru, že rozhodnutie vydané Oddelením cudzineckej polície

Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015 nebolo doposiaľ právoplatne zrušené, a preto bolo pre žalobcu záväzný. Rovnako je záväzný pre žalobcu aj trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava 5 sp. zn. OT 95/2019, ktorým bol žalobca odsúdený za prečin marenia úradného rozhodnutia podľa ust. § 348 ods. 1 písm. c) Tr. zák. Žalovaný teda považuje námietku žalobcu, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci za nedôvodnú. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil nie je v rozpore so zákonom ani zo stránky právnej ani zo stránky skutkovej.

11. Žalovaný vo vyjadrení ďalej uvádza, že prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný vo svojom rozhodnutí uviedli na základe čoho predstavuje žalobca hrozbu pre bezpečnosť Slovenskej republiky, a že do práva na rešpektovanie súkromného života zasiahol v zmysle čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože je to v záujme ochrany verejného poriadku bezpečnosti štátu a predchádzania porušovaniu zákonov Slovenskej republiky. Žalovaný tiež uviedol, že žalobca nielenže predstavuje hrozbu pre bezpečnosť Slovenskej republiky, ale aj nerešpektuje zákony Slovenskej republiky a maril výkon úradného rozhodnutia.

IV. Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného

12. K vyjadreniu žalovaného doručil krajskému súdu dňa 16.9.2019 vyjadrenie žalobca. V obsahu svojho vyjadrenia len zopakoval rovnakú argumentáciu aká je obsahom správnej žaloby. Vo vyjadrení žalobca zdôraznil, že žalovaný sa ani doposiaľ nevyjadril ku skutočnosti, že žalobcovi bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky v trvaní 5 (päť) rokov, teda na hranici hornej sadzby, a to napriek tomu, že sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, ktoré by priamo ohrozovalo verejný poriadok alebo bezpečnosť Slovenskej republiky. Podľa žalobcu ani v jednom rozhodnutí nie je uvedený žiaden relevantný dôvod pre skutočnú obavu o bezpečnosť Slovenskej republiky zo strany žalobcu, a to podľa žalobcu preto, že žiaden takýto dôvod nebol, preto ho žalovaný neuviedol, pretože ide len o domnienky nepodložené informácie, ktoré sa nezakladajú na pravde a nemajú žiaden relevantný základ. V závere vyjadrenia žalobca podal opätovne návrh na odklad vykonateľnosti správnej žaloby.

V. Relevantné právne predpisy

13. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

14. Podľa ust. § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy opatrením orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

15. Podľa ust. § 194 ods. 1 SSP, správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcií za iné podobné protiprávne konanie.

16. Podľa ust. § 206 ods. 1 SSP, vecami azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy podľa predpisov upravujúcich azyl a pobyt cudzincov.

17. Podľa ust. § 206 ods. 3 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

18. Podľa ust. § 206 ods. 5 SSP, správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci.

19. Podľa § 93 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde SR, ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom súdnom konaní alebo správnom súdnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

20. Podľa ust. § 206 ods. 6 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

21. Podľa ust. § 240 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

22. Podľa ust. § 241 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby, rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie žalovaného. Vo výroku uvedie označenie žalovaného, číslo a deň zrušeného rozhodnutia alebo opatrenia, meno a priezvisko žalobcu, číslo jeho cestovného pasu alebo iného dokladu totožnosti.

VI. Posúdenie vecí správnym súdom

23. Ustanovenie § 206 ods. 3 SSP oprávňuje správny súd podanú správnu žalobu týkajúcu sa administratívneho vyhostenia žalobcu posudzovať neformálne, čo znamená, že súd môže prihliadať aj na iné skutkové a právne dôvody, ktoré nie sú uvedené v správnej žalobe. Správny súd síce nie je povinný tieto dôvody vyhľadávať namiesto žalobcu, ale musí prihliadnuť na také, ktoré už vyplývajú z judikatúry.

24. Žalobou napadnuté rozhodnutie, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bola žalobcovi podľa zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov uložená sankcia spočívajúca v jeho administratívnom vyhostení a tiež vo forme zákazu vstupu žalobcu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 5 (päť) rokov z dôvodu protiprávneho konania žalobcu spočívajúceho v neoprávnenom pobyte na území Slovenskej republiky a tiež v právoplatnom odsúdení žalobcu za úmyselný trestný čin, je nepochybne rozhodovaním orgánu verejnej správy o sankcií za protiprávne konanie, ktoré ust. § 194 ods. 1 SSP definuje ako správne trestanie.

25. V súvislosti so správnym trestaním poukazuje správny súd na rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR 1/2014, ako i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo 53/2013, kde sa uvádza, že v rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúci popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobností je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie obsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zmeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokového časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenie, či sankcie boli uložené.

26. Žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bola žalobcovi uložená sankcia možno podradiť pod rozhodnutia o iných správnych deliktoch. Vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je protiprávne konanie žalobcu, teda skutok popísaný ako konanie žalobcu spočívajúce v neoprávnenom pobyte na území Slovenskej republiky a právoplatnom odsúdení za úmyselný trestný čin, za ktorý mu nebol uložený trest vyhostenia. Takýto všeobecný popis skutku nezodpovedá požiadavkám úplnej špecifikácie (z hľadiska vecného, miestneho, časového) iného správneho deliktu, ako to vyžaduje nielen súdna prax, ale najmä možnosť zistenia, či a akú povinnosť páchatel' porušil. Rovnako všeobecný popis skutku neumožňuje vylúčenie prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, prekážky veci rozhodnutej a neumožňuje zabezpečenie riadneho práva na obhajobu.

27. Z takto popísaného skutku, ktorého sa mal žalobca dopustiť, nie je možné zistiť, akým spôsobom došlo k neoprávnenému pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky, a v akom čase mal k tomuto neoprávnenému pobytu žalobcu dôjsť. Rovnako z takéhoto všeobecného formulovaného skutku nie je možné zistiť, ktorým súdom Slovenskej republiky, kedy a za aký úmyselný trestný čin bol žalobca

právoplatne odsúdený, čo bráni zisteniu, čoho sa žalobca dopustil a v čom spáchaný delikt vôbec spočíva. Uvedené vady v popise skutku, v dôsledku ktorých skutok nie je dostatočne konkretizovaný a individualizovaný tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným skutkom má za následok, že nie je možné z neho zistiť, či a akú právnu povinnosť žalobca svojim konaním vlastne porušil, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť výroku rozhodnutia, ako nezastupiteľnej časti rozhodnutia a tým rozhodnutia ako celku, a to aj napriek tomu, že niektoré náležitosti skutku sú uvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia.

28. Správny súd v rámci neformálneho posudzovania správnej žaloby v zmysle ust. § 206 ods. 3 SSP zistil, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím potvrdil, vychádza zo skutkového stavu, že žalobca ako občan Jordánskeho hašimovského kráľovstva sa mal neoprávnene dňa 24.4.2019 zdržiavať na území Slovenskej republiky, hoci rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015 v spojení s rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2016 zo dňa 11.2.2016, právoplatného dňa 22.2.2016, bol administratívne vyhostený na územie Rakúskej republiky a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 10 (desať) rokov. Prvostupňové rozhodnutie vychádza tiež zo skutkového stavu, že žalobca bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 5 sp. zn. OT 95/2019 zo dňa 24.4.2019 právoplatne odsúdený pre prečin marenia úradného rozhodnutia podľa ust. § 348 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a bol mu uložený peňažný trest vo výške 1 XXX,- EUR a nebol mu uložený trest vyhostenia.

29. Správny súd zistil, že v administratívnom spise sa nenachádzajú žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali skutkový záver o administratívnom vyhostení žalobcu a uložení zákazu vstupu na území Slovenskej republiky na dobu 10 (desať) rokov, ani skutkový záver, že žalobca bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 5 sp. zn. OT 95/2019 zo dňa 24.4.2019 právoplatne odsúdený pre prečin marenia úradného rozhodnutia podľa ust. § 348 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a bol mu uložený peňažný trest vo výške 1.XXX,- EUR a nebol mu uložený trest vyhostenia. Úradný záznam zo dňa 24.4.2019 vyhotovený prvostupňovým správnym orgánom, v ktorom sa uvádzajú skutkové zistenia o administratívnom vyhostení žalobcu a tiež o právoplatnom odsúdení žalobcu, však žiadnym spôsobom nepreukazujú skutkový stav, ktorý vzal prvostupňový správny orgán za základ svojho rozhodnutia a úradný záznam treba považovať len za tvrdenie správneho orgánu, ktoré nemá dôkaznú relevanciu.

30. Súd musí súhlasiť so žalobcom, že rozhodnutia orgánov verejnej správy oboch stupňov sú nepreskúmateľné aj z dôvodu, že sa žiadnym spôsobom nevyriadili s odvolacou námietkou žalobcu, v ktorej s poukazom na ustanovenie § 93 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z.z. tvrdil, že v dôsledku vydania nálezu Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018 síce nedošlo k zrušeniu rozhodnutí, ktoré po právnej stránke boli založené na ustanovení § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, avšak tieto rozhodnutia nebolo možné vymáhať (a teda ani ich nerešpektovanie sankcionovať). Orgány verejnej správy oboch stupňov v rozpore s ustanovením § 93 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z.z. sankcionovali konanie žalobcu, ktorým nerešpektoval povinnosti, uložené mu rozhodnutiami, vydanými na základe ustanovenia § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, ktoré ÚS SR vyhlásil za nesúladné s Ústavou SR.

31. Správny súd ďalej poukazuje na to, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 1S/91/2016 bolo rozsudkom zo dňa 21.11.2019, právoplatného 13.1.2020 zrušené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-632-010/2015-AV zo dňa 3.12.2015 v spojení s rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2016 zo dňa 11.2.2016, ktorým bol žalovaný administratívne vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky po dobu 10 (desať) rokov. Keďže nerešpektovanie týchto rozhodnutí je podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jedným z právnych dôvodov vydania napadnutého rozhodnutia, a teda v dôsledku zrušenie dotknutých rozhodnutí sa podstatne zmenili okolnosti, za ktorých boli preskúmané rozhodnutia vydané, bolo potrebné napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo podľa § 206 ods. 5 SSP zrušiť.

32. Záverom správny súd poukazuje aj na to, že z preskúmaných rozhodnutí nevyplýva, prečo bol žalobcovi uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a ostatných členských krajín EÚ v najvyššom možnom rozsahu, ako to zákon umožňuje - absentuje tu konkretizácia a vyhodnotenie zákonom ustanovených kritérií a porovnanie, ako orgány verejnej správy rozhodovali v obdobných prípadoch a tým pádom aj preskúmateľnosť toho, či orgány verejnej správy v obdobných situáciách uložili porovnateľnú sankciu.

33. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody správny súd vyhodnotil správnu žalobu ako dôvodnú v celom rozsahu v dôsledku čoho podľa § 241 SSP napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo zrušil (podľa § 191 ods. 3 písm. a) SSP v spojení s § 206 ods. 6 SSP).

34. S poukazom na závažnosť vád žalobou napadnutého rozhodnutia zistených správnym súdom pri neformálnom posudzovaní správnej žaloby, ktoré boli dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia ako aj rozhodnutia, ktoré mu predchádzalo, správny súd už nepovažoval za dôvodné skúmať ďalšie žalobné dôvody uvedené v podanej správnej žalobe, ktorými navyše pri uvedenom type správnej žaloby nebol viazaný.

35. Podľa § 191 ods. 4 SSP, ak správny súd zrušuje rozhodnutie alebo opatrenie, podľa okolností môže aj bez návrhu súčasne vysloviť, že vec sa vracia na ďalšie konanie žalovanému, prípadne orgánu verejnej správy podľa odseku 3. Ak správny súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, lehota na vydanie rozhodnutia alebo opatrenia v ďalšom konaní začne orgánu verejnej správy plynúť až po doručení všetkých administratívnych spisov pripojených k prejednáwanej veci.

36. O vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie správny súd rozhodol podľa § 191 ods. 4 SSP.

37. Podľa § 191 ods. 6 SSP, právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Ak orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s právnym názorom správneho súdu a správny súd opätovne zrušil rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy z tých istých dôvodov, môže správny súd i bez návrhu v zrušujúcom rozsudku uložiť orgánu verejnej správy pokutu.

38. Úlohou orgánov verejnej správy v ďalšom konaní bude o veci opätovne rozhodnúť, svoje rozhodnutia náležite odôvodniť, ak to bude potrebné pre náležité objasnenie skutkového stavu veci doplniť potrebné dokazovanie, v novom rozhodnutí sa náležite vysporiadať s ustanovením § 93 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z.z. v spojení s nálezom ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018, pričom v posúdení tejto otázky je viazaný vyššie uvedeným záväzným právnym názorom správneho súdu (t.j., že nie je oprávnený voči žalobcovi vyvodzovať žiadne sankcie za porušenie povinností, ktoré mu boli uložené rozhodnutím vydaným na základe ustanovenia, ktoré bolo skôr označeným nálezom ÚS SR vyhlásené za odporujúce Ústave SR). Ak orgány verejnej správy v ďalšom konaní dospejú napriek záväznému právnemu názoru správneho súdu k záveru, že u žalobcu existujú dôvody pre administratívne vyhostenie, bude potrebné, aby výrok rozhodnutia formulovali takým spôsobom, aby skutok, za ktorý budú ukladať sankciu bol špecifikovaný takým spôsobom, že ho nebude možné zameniť s iným skutkom.

39. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa ust. § 167 SSP a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 175 ods. 2 SSP).

40. Toto rozhodnutie senátu Krajského súdu v Bratislave bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné dôvody) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné dôvody možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná, alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.